

ESCAPE ROOM: Llegendes urbanes

LECTURA DRAMATITZADA
Relats guanyadors del IV Concurs de
relats Ricard Pujolràs. Lliurament de
Premis.

Divendres, 26-04-19
21.30 h. La Sala

Entrada gratuïta
Hi haurà cava

Ajuntament de
Sant Antoni de Vilamajor

INDÒMIT
Teatre

ART I
CULTURA
Sant Antoni
de Vilamajor

**Associació Art i Cultura
Indòmit Teatre**

Escape Room: Llegendes urbanes

Dramatització dels relats guanyadors del IV Concurs de relats Ricard Pujolràs
Esther Rodríguez

Relat guanyador

Vull creure, de Sergi Ausiró

Relats finalistes

Inspiració, de Vicenç Ambrós
Estació Gaudí, d'Eva Denia
Diuen que va passar a Tzacorte, d'Alexandra Martín
La venjança de Venus, d'Eva Moreno
El tallacrios, d'Alfons Ruano

Escape Room: llegendes urbanes
Esther Rodríguez

Relats de Vicenç Ambrós, Sergi Ausiró, Eva Denia, Alexandra Martín, Eva Moreno i
Alfons Ruano

Edita Associació Art i Cultura
Pl. 1 d'octubre de 2017, 1
08459 Sant Antoni de Vilamajor
Barcelona
www.indomit-teatre.cat

Edició: abril 2019

Escape Room: Llegendes Urbanes

ESCENARI EN FOSC

Se sent una porta que es tanca.

Veu en off

Game Master:

Bona nit, jugadors i jugadores. Benvinguts a l'scape room en el que farem un viatge per les Llegendes Urbanes. No us poseu massa còmodes perquè ben aviat posarem a prova el vostre enginy, perspicàcia, la vostra capacitat de deducció. Sereu capaços de desxifrar els enigmes fins a trobar la contrasenya que obre la porta de sortida?

Abans que comenceu, tingueu en compte que:

- . Teniu un màxim de 60 minuts. Una veu us avisarà quan us quedin 5 minuts. Si esgoteu el temps, haureu perdut.
- . No es pot utilitzar el mòbil o qualsevol tipus d'eina de l'exterior de la sala. El que necessiteu, està a l'interior.
- . No heu de forçar ni colpejar mobles ni parets.
- . El prestatge dels llibres només es pot tocar en els moments indicats.
- . I per últim, però potser la més important: heu de passar-ho bé.

Tan sols em queda dir-vos que tot viatge s'inicia amb una maleta. El número 6 és important i el 379648 és la clau que obre les portes. No ho oblideu.

Res més. No hi ha història, ni contes, ni retòriques. Només hi ha una habitació tancada. Una única sortida. Una única solució.

S'OBREN ELS LLUMS.

A l'escenari estan els 6 participants en el centre. I s'incorpora la Clara molt subtilment.

Ramon: Ja hi som tots.

Montse: Això sembla. Jo em dic Montse

Es fan les presentacions. Es donen la mà.

Joan: Val més que comencem, si no el temps se'ns tirarà a sobre. Primer de tot. Recordem el que ens ha dit! Si no, estem perduts.

Jaume: Que ha dit?

Montse: Que tot viatge comença amb una maleta.

Mònica: Que el número 6 és important.

Ramon: Ha dit un numero. 37 algu... Algú el recorda?

Joan: 379648 —Tots el miren— Què? He fet l'esforç de memoritzar-lo. Però millor que no ens oblidem. Cadascú que memoritzi un dels números.

Mª Rosa: 3

Jaume: 7

Montse: 9

Mònica: 6

Ramon: 4

Joan: 8

Clara: D'acord, doncs. Som-hi

Mª Rosa: és el primer cop que participo en un scape room i no sé ni per on començar.

Clara: jo he participat en molts i mai m'he trobat amb una pista tan evident per començar.

Joan: jo també he participat en molts. De fet he participat en campionats i tot. Tinc un equip consolidat i cadascú és expert en alguna cosa. Uns més en endevinalles, uns altres en matemàtiques, uns altres en observació... Estem organitzats i cadascú sap què és el que ha de fer.

Montse: caram. No sabia que hi havien concursos ni grups especialitzats.

Mònica: sí, és curiós.

Joan: Però us haig de dir que és el primer scape room que faig amb desconeguts. Té el seu què. Amb tot, el primer que crec que hem de fer és organitzar-nos.

Mª Rosa: i doncs, com ens hem d'organitzar?

Ramon: crec que serà millor que tirem pel dret. No ens coneixem i no sabem quines són les nostres habilitats. Fem joc cooperatiu, i llestos.

Clara: tornem a la pista evident...

Montse: “Tot viatge s'inicia amb una maleta”.

Donen un cop d'ull a l'habitació.

Jaume: just. Aquí hi ha la maleta. Tancada amb un cademat. Té quatre posicions numèriques.

Mònica: doncs haurem de trobar com poder obrir-la. El número que ha dit el game master no pot ser, és massa llarg.

El Jaume volteja la maleta i troba un paper a la base. Obre i el mostra a la resta.

Mostra quatre paraules:

Jaume: Flamenc, Aranya, Pop, Pantera. De la A a la Z.

Comenten aranya, flamenc, pantera, pop. ... Què tenen en comú. Són animals, però com obrim el cademat. És numèric.

Jaume: nois!

Montse: i les noies?

Jaume: ja hi som. Noies!

Ramon: i els nois?

Jaume: Bufl! ... Crec que ja ho tinc. Nombre de potes de cada animal i situar-los en ordre alfabètic.

Mª Rosa: molt bé, llavors serà Aranya ...

Clara: 6

Mª Rosa: Flamenc

Joan: 2

Mª Rosa: pantera

Ramon: 4

Mª Rosa: pop

Mònica: 8

Mª Rosa: 6248

Jaume ha anat introduint els números i finalment obre la maleta.

Jaume: a la maleta només hi ha un paper

Montse: què hi diu?

Jaume: Sal Roja, de Teresa Sagrera i Ramon Gasch

Jaume busca al prestatge, agafa el llibre, revisa les pàgines i hi ha un paper. El desplega i llegeix: "Llegeix-me"

Llegeix i quan acaba deixa el relat sobre la taula

Inspiració, de Vicenç Ambrós

En el fons, totes les novel·les de misteri s'assemblen. Es planteja un crim, s'exhibeix una moderada dosi de crítica social, s'airegen draps bruts dels personatges per mantenir la tensió de la lectura i es busca un cert però coherent «factor sorpresa» perquè el final satisfaci les expectatives més exigents. Som assassins en potència, els escriptors d'aquest tipus d'històries? Ens passa pel cap, la idea de posar-les en pràctica? Fa pocs

mesos, van publicar una notícia curiosa: la policia nord-americana havia detingut una dona acusada de la mort del seu espòs. La singularitat de l'assumpte radicava en el fet que la senyora havia publicat al seu blog un assaig intitulat «com assassinar el teu marit». Potser l'entusiasme l'havia delatat, però il·lustra el dilema que plantejo: som assassins en potència, els escriptors de novel·les policíiques?

Aviat es compliran cent anys del petit però insoluble misteri protagonitzat per la cèlebre autora de *La rateta*. Els fets van ocórrer el desembre del 1926. L'escriptora, aleshores ja força coneguda, va desaparèixer durant onze dies. ¿Va patir un trastorn amb amnèsia inclosa o volia espiar, de més a prop, la infidelitat de qui aleshores era el seu marit, el coronel Archibald Christie? També podia ser que, després d'ordir alguna trama inconfessable, s'hagués volgut posar a la pell d'algun dels seus maquiavèl·lics personatges. En tot cas, el misteri és un estímul que es realimenta a si mateix.

Soc un autor desconegut de narracions de misteri. Les meves obres, totes inèdites, es basen en llegendes urbanes sobre les quals existeix literatura, si bé dispersa i confusa. Desaparicions enigmàtiques, tràfic de persones, crims irresolts, embolics de faldilles o calçotets, corruptes diverses i fuites d'aigua en versions oficials. Qui sap si algun dia les publicaré o les difondré a través d'Internet. També hi ha la possibilitat que, tard o d'hora, algú regiri el despatx de la casa del poble i trobi totes aquestes ocurrencies novel·lades. Ara per ara, tanmateix, no les vull donar a conèixer. M'agrada tenir-les i saber-les meves, introduir-hi canvis i actualitzar-les de tant en tant.

Essent desconegut, no m'he de justificar davant d'un públic capaç de qüestionar, si vol, la versemblança d'uns esdeveniments testificats o la consistència d'uns axiomes incontrovertibles. Des d'aquest punt de vista,

encara soc lliure. Per aquest motiu, si escric sobre crims que no consten enlloc, per exemple, no necessito donar més detalls d'aquells que siguin estrictament necessaris. La maquinació pot ser molt simple: un accident de trànsit, una caiguda absurda o l'alteració d'un tractament mèdic, entre altres opcions.

Ara afrontaré el judici per la mort de la tia Elisenda, amb qui manteníem nombrosos estira-i-arroses malgrat que em va fer hereu. La policia ha conclòs que jo li vaig administrar una sobredosi de la medicació pal·liativa que es prenia per alleugerir el dolor. El problema és que van trobar alguns escrits amb la meva firma a l'ordinador de la tia, el vell portàtil que li vaig regalar després de comprar-me el nou. Reconec que les trames eren una mica comprometedores, però l'afer m'ha agafat per sorpresa. D'altra banda, i gràcies a la meva ocupació de farmacèutic, conec bé les propietats i les contraindicacions dels medicaments. Per últim, no tenia coartada per l'hora en què es va produir la ingesta d'analgèsics. És més: vaig sopar amb ella, i aquest element ha estat determinant.

En fi, potser cal admetre que els escriptors de novel·les d'intriga som assassins en potència. M'apassiona narrar trencaclosques, històries i crims, sobretot si es basen en rumors d'allò més sucosos. En tot cas, tindrè feina a convèncer el jurat. El cert és que la tia Elisenda gaudia amb aquesta mena de narracions i, de fet, em solia criticar les febleses i mancances de les que jo escrivia. Ara bé: com que no li feia gens de cas, suposo que em va voler posar a prova quan, de manera imprevista, va decidir suïcidar-se...

Montse: vale! No ens ha anat tan malament. Sembla que aquest relat ha de contenir una pista.

Clara: doncs no ho veig molt clar. No m'inspiro. Com has dit que es titulava?

Jaume: Inspiració.

Ramon: potser la paraula inspiració ens pots inspirar...

Mònica: inspirar, inspiració, ... No sé, alguna cosa a veure amb les muses...

Mª Rosa: qui necessita inspiració?

Joan: els artistes, pintors, escriptors, escultors,

Montse: o els arquitectes! *Agafa la imatge de la Sagrada Família. L'agafa, el volteja i hi troba un paper.*

Montse: La mestra, de Rosa Maria Pascual.

Montse busca al prestatge, agafa el llibre, revisa les pàgines i hi ha un paper. El desplega i llegeix: "Llegeix-me"

Llegeix i quan acaba deixa el relat sobre la taula

ESTACIÓ GAUDÍ, d'Eva Dènia

Només l'havia vist una vegada, però aquella única visió fugaç l'empenyia a passar nit i dia pel mateix tram. Sentia urgència per reviure la seva imatge, però cada trajecte no li retornava res més que foscor. Des del metro de la línia blava en direcció Vall d'Hebron, en passar per davant de l'estació Gaudí, l'andana fantasma era gairebé sempre invisible pels passatgers. Inexistent. Però aquest matí ha estat diferent. Avui sí, avui hi havia una mica de llum, i ha tornat a percebre els seus ulls. Ha estat només un instant, l'ha vist des del seu vagó, que avançava veloç proferint grinyols metàl·lics al seu pas, però n'ha tingut prou per trobar-se de nou amb els ulls verds d'aquella noia que, com aquell primer dia, era dreta, arrambada a la paret de l'andana, amb la mirada perduda. Pàl·lida com un àngel, els cabells llargs i llisos, d'un daurat clar, la mateixa faldilla curta, del color viu dels seus iris, les botes militars. Tot això ha pogut

absorbir en només uns segons, en el seu trànsit fugisser. I els ulls d'ella, que miraven avall, semblaven alhora mirar-lo a ell fixament. Una suor freda li ha humitejat els rinxols negres que li cobrien el front, les mans neguitoses han rebregat les butxaques dels texans. Perquè ha estat un instant que a ell se li ha fet etern.

En les dues ocasions en que ha pogut veure l'andana, la llum que hi havia era molt tènue, insuficient per servir cap propòsit al personal de neteja o de manteniment que de tant en tant s'hi deu acostar. Era tan sols la llum justa perquè ell pogués veure la noia espectral, i perquè la fluorescència màgica que desprenia el seu rostre es fes notar en una atmosfera de tons grisos.

Aquesta nit baixarà. No és una decisió. És un disseny, no hi pot fer res. Avui no hi anirà amb cap col·lectiu de *truck runners*, grups d'ànimes curioses que s'arpleguen quan el dia decau per explorar il·lícitament el laberint soterrat de la ciutat. S'ha unit a ells altres vegades, i amb ells ha resseguit altres estacions fantasma. Però ara no vol. No pot pas esperar una trobada. Hi baixarà sol. Necessita trobar-se amb ella. Només ell ha vist la noia rossa d'ulls resplendents, ningú més entendria el seu delit, la seva pressa. Quan el metro tanqui romandrà a dins, amagat, i farà a peu el recorregut fins a l'andana de l'estació Gaudí.

Ja regne el silenci a l'entramat de les clavegueres humanes. Just després que passés l'últim metro de la nit per l'estació de la Sagrada família, ell ha saltat a la via. Des d'aquí inicia el seu camí. Un fil invisible el fa avançar. Il·lumina el túnel amb la llanterna del mòbil, però aviat se n'adona que no és necessari. Un fulgor verd llimona el guia. Sent que gairebé ja ha arribat. Sap que ella l'espera.

Li han dit que molt a prop d'on ella viu hi ha una parada de metro que sempre ha estat tancada. Es manté gairebé intacta, a punt d'obrir al públic, però mai ho ha fet i probablement mai ho farà. Una estació fantasma just sota de casa seva. No acostuma a agafar el metro, no li agrada, però la curiositat li fa canviar de parer. Ha començat a fer sovint el trajecte en direcció Vall d'Hebron, esperant trobar algun indici d'allò que ara sap que existeix. Normalment no hi veu res, el túnel està sempre fosc. Però aquest matí ha estat diferent. Avui hi havia una mica de llum. Ha vist l'andana només un instant. Incrèdula, s'ha enretirat els cabells curts rogencs de la cara com si volgués veure-hi millor, l'expressió del seu rostre pigat ha quedat congelada. Hi havia un noi. Estava dret, arrambat a la paret de l'andana, amb les mans a la butxaca dels texans, els cabells negres, rinxolats, els ulls d'un verd estrany, refulgent, mirant fixament els vagons que li passaven per davant. Només ha estat un instant, però ella ha sentit una fiblada. El vol tornar a veure. L'ha de tornar a veure. Repetirà el mateix trajecte per la nit, a l'endemà, també l'altre i l'altre, fins que es retrobi amb el noi de l'andana fantasma.

Ramon: Caram! Se m'han posat els pèls de punta.

Mª Rosa: ja ho pots ben dir. Vaja llegenda urbana!

Montse: ostres, sí, Quina por. Serà veritat?

Clara: diuen que les llegendes urbanes tot i que tenen elements sobrenaturals o inversemblants, presenten els fets com si fossin reals, i generen el dubte de saber si les històries que s'expliquen van tenir lloc en algun moment o no.

Jaume: sí, poden partir de fets reals però els exageren, distorsionen i li donen aquest punt estrany... Sembla que tinguin un missatge amagat.

Mònica: com els contes infantils o les rondalles. Són molt bèsties i sempre tenen un ensenyament a mostrar.

M Rosa. Doncs no sé ben bé quin missatge amagat hi ha aquí... que no baixem al metro de nit?

Joan: ens estem desviant del tema. Missatge amagat o no, segur que ens servirà per sortir d'aquesta habitació.

Joan: la porta de sortida té 6 caselles amb l'abecedari. Segurament haurem de posar una paraula.

Ramon: haurem de desxifrar la paraula.

Montse: com?

Joan: no ho sé. De moment tenim dos relats. Un ens ha portat a una altra pista.

Mentre parlen, la Mònica regira l'escriptori.

Mª Rosa. És de suposar que aquest relat ens portarà a una altra pista.

Ramon: Gaudí, era arquitecte. Podria anar per aquí,

Jaume: No crec. Hem arribat aquí precisament per la Sagrada Família.

Entre la safata de papers troba una funda de targetes de metro.

Mònica: ep noies! Ja ho tinc!

Ramon: i els nois?

Mònica: ja hi tornem. Nois!

Montse: i les noies?

Mònica: Estació Gaudí és una parada de metro i aquí he trobat aquesta funda per les targetes.

Mª Rosa: obre, obre

Mònica obre i troba un paper. Llegeix: "Flores de una vida", Vicente García Campo

Mònica busca al prestatge, agafa el llibre, revisa les pàgines i hi ha un paper. El desplega i llegeix: "Llegeix-me"

Llegeix i quan acaba deixa el relat sobre la taula

Diuen que va passar a Tzacorte, d'Alexandra Martín

L'Ernesto l'observava, fascinat per la seva bellesa, tant radiant i tímida. Arrepenjat a la paret de la façana del mercat, tararejava aquella guaracha de la seva terra estimada. L'Elvira es movia entre la gent, comprant el que la senyora li havia encarregat per omplir el rebost.

La pell cremada pel sol del noi brillava davant les mirades desconfiades. Mai s'havia vist un desconegut de pell fosca a un poble de pescadors.

Cada matí se saludaven amb els ulls i seguien el seu camí amb un somriure enamorat i nerviós. Es deia que ell ha fet fortuna a Cuba. Ella treballa a una casa des que aixecava un pam de terra. No tenia més elecció.

Un dia qualsevol, l'Elvira i la seva senyora s'aturaren a l'aparador d'una botiga que venia vestits fets a mida de seda, de batista, d'encaix i amb pedreria. Es quedà meravellada davant la imatge del seu cos embolicat amb un d'aquells models de color rubí. La senyora li recordà que aquest tipus de vestits són per noies de classe alta i que si ella el portés, podria ser confosa amb aquelles dones de poca reputació.

Quan arribà al mercat, l'Ernesto no hi era. Confusa, va mirar a terra i s'imaginà una vida on ell l'esperava a casa amb un gran somriure i el més càlid dels abraços.

Aquella nit li va costar dormir, inquieta, calorosa, els llençols se li enredaren entre les cames i no podia conciliar la son. Quan ho aconseguí, Ernesto aparegué al seu somni. Mentre li agafava les mans cansades de tant treballar li deia: "Elvira, vull compartir amb tu el meu secret. Recorda-ho bé. Al segon baixant del riu, al costat del drago milenari trobaràs una roca amb una marca vermella en forma de cor. Aixeca-la i sota terra, veuràs un cofre amb tota la meva riquesa. Queda-t'ho, aquí on sóc, no em fa falta".

L'Elvira obrí els ulls de cop sense entendre el què havia passat. Era la primera vegada que escoltava la seva veu aspra però la seva mirada, el seu somriure de perles, eren tal i com els recordava.

Al matí, el seu senyor li preguntà què tenia, i ella va mentir dient que només havia tingut una mala nit. Incapaç de trobar una explicació al que havia viscut, l'Elvira decidí tornar al mercat i buscar una resposta.

Les velles de la plaça li van donar la nova. “El negre enyorava la seva terra i se l’ha endut la soledat. No hi és. Ha mort de nostàlgia”. En aquell moment, Elvira sentí una fiblada al pit. Havia perdut un amor desconegut i, de cop, una immensa pena va ennuvol·lar el seu cor. Les llàgrimes queien per les galtes, sense fi.

Cada nit, la revelació del secret de l’Ernesto insistia en mostrar-se. Li costava diferenciar el que era real del que era un somni. Davant la insistència dels seus senyors, l'Elvira els hi va explicar les aparicions d’aquell misteriós cubà, la seva il·lusió prohibida que li havia robat el descans.

El senyor no creia en el més enllà però no perdia res, comprovant que la història de la seva criada analfabeta i supersticiosa fos mentida. Així que va convèncer a la seva senyora de fer una visita al riu.

Al cap d’uns dies i trencant l’alba, l'Elvira es trobà un vestit color rubí embolicat en paper de seda junt amb una nota que no sabia desxifrar. Va agafar el vestit i el va abraçar com si fos un nadó. Era la primera vegada que rebia un regal i més de tant de valor. Plorant per la bondat dels seus senyors, baixà al menjador on no trobà ningú. Només la buidor d’una llar que mai va sentir seva. Les veus més antigues del petit poble pesquer diuen que els senyors van trobar un tresor amagat i van emprendre un llarg viatge cap a les Amèriques on començarien una nova vida.

L'Elvira mai va tornar a veure el seu tendre Ernesto. Va continuar amb la

seva vida sense ostentacions, ni amor. Amb els anys va poder llegir el que deia la nota del seu senyor. Només posava un simple “Perdona’ns”. Diuen que un cop va deixar aquest món, apareix durant les nits guarnida amb el seu vestit de color rubí prop del drago mil·lenari a la baixada del riu. L’anomenaven la noia que va deixar de somniar.

Montse: Ostres, quina història més bonica

Mònica: I que trista

Ramon: I ara com seguim?

Mª Rosa: el relat hauria de tenir la següent pista, no?

Clara: Segons com ha anat fins ara, hauria de ser així

Joan: Quins elements destacats hi ha en el relat?

Jaume: El color robí

Mònica: El drago mil·lenari

Montse: El vestit

Ramon: Ernesto Elvira, no sé. Comencen per E.

Mª Rosa: Què fem, Joan. Sembla que ets el més expert.

Joan: No veig que hi hagi cap element dels que comenteu per l'habitació. Donem un cop d'ull al text de nou.

Clara agafa el paper de la lectura i al darrere hi troben unes lletres escrites.

Clara: Ei! Aquí hi ha alguna cosa escrita. *Llegeix però no s’entén....*

Jaume: Això està al revés

Mònica: Com?

Montse: Necessitem un mirall.

Ramon: Allà!

L'agafen i hi llegeixen el text reflectit:

Mª Rosa: No tinc cap, però tinc cara. No tinc braços, però estic a les

mans. No tinc cames, però puc córrer, però això no vol dir que tingui peus. Què sóc?

Jaume: Apa. Doncs estem apanyats...

Repeteixen. Cada un diu una frase:

Mònica: No tinc cap

Montse: Però tinc cara

Ramon: No tinc braços

Mª Rosa: Però estic a les mans

Joan: No tinc cames, però puc córrer

Jaume: però això no vol dir que tingui peus

Clara: Què sóc?

Es passegen per l'habitació rumiant i repetint el text de l'endevinalla.

Mònica: Això no té cap ni peus. Ni idea. Però segur que se'ns tira el temps a sobre!

Montse: com dius?

Mª Rosa: Doncs això! Que el temps corre!

Ramon: Exacte!

Tots: Què!

Ramon: Doncs això!

Agafa un rellotge que hi ha sobre la taula.

Ramon: No tinc cap, però tinc cara. No tinc braços, però estic a les mans. No tinc cames, però puc córrer, però això no vol dir que tingui peus. La solució és el rellotge!

Obre el rellotge i a dins hi troba un paper. Nadie debería matar en otoño, de José Luis Ibáñez

Ramon busca al prestatge, agafa el llibre, revisa les pàgines i hi ha un paper. El desplega i llegeix: “Llegeix-me”

Llegeix i quan acaba deixa el relat sobre la taula

El Tallacrios, d'Alfons Ruano

Barcelona, tardor de 1.850

Mentre la ciutat s'il·luminava encara amb fanals de gas, pels carrers freds i estrets del barri de la Ribera rondava un personatge esfereïdor, el Tallacrios.

De pell fosca, guenyo, lleig, roba esparracada i bruta, tenia tot l'aspecte d'un rodamón. Arrossegava per igual la seva cama esquerra i un carretó atrotinat fet amb trossos de fusta i llauna rovellada. Sovint, xiuxiuejava una melodia dolça o tocava la seva flauta de bec. Amb aquest parany senzill, atreia els nens pobres del barri, que n'eren molts. Tot i el seu aspecte malsà, s'hi acostaven sense por. Els feia jocs de màgia enginyosos amb titelles. Acabada la funció, els nens tornaven contents cap al seu estatge.

Amagat, però, a la foscor d'algun carrer, l'individu sinistre n' enxampava algun pel darrere, l'adormissava amb un drap mullat de cloroform, el ficava dins el carretó i el duia cap al seu destí fatal, l'escorxador municipal. Per la part del darrere hi havia una paret amb un gran forat rodó. Ben entrada la nit, sense que ningú el veiés, el Tallacrios aixecava la tapa del seu carretó i descarregava la macabra mercaderia dins el forat. Al terra, sota una pedra grossa, trobava sempre la seva recompensa, 2 rals. Aquest era el preu d'una vida jove d'aquells dies. A l'escorxador, algú es feia càrrec del nen desgraciat. El seu cos era esquarterat sense contemplacions i se li extreia el sagí, que era venut a preus elevadíssims. Prop del lloc hi havia l'estació de la Riba, punt de partida de la línia de trens entre Barcelona i Mataró. No va ser per casualitat que, poc després d'entrar en funcionament aquesta línia, es comencessin a produir les desaparicions misterioses de nens als barris propers.

De boca en boca, es va començar a parlar de l'existència d'un esser

monstruós que robava criatures i les feia esbudellar per unes poques monedes.

Quan es feia fosc, els cossos de seguretat municipals advertien pels carrers: “Nens i nenes, cap a casa s’ha d’anar, que vindrà el Tallacrios i se us endurà!”

D’altres, amb vestit i corbata, pul·lulaven per la companyia del ferrocarril. Per aconseguir més velocitat de la locomotora, era necessari untar molt bé les rodes amb sagí, i com que per aquells temps no existia el greix sintètic, calia aconseguir greixar la maquinaria com fos. Sí, sí, com fos.

Clara: Osti, que bèstia!

Mª Rosa: Creieu que és veritat? Això ens toca de molt a prop

Joan: Doncs no sabia dir. Així que surti d’aquí, faig una recerca per internet.

Ramon: Ep nois!

Mònica: I noies!

Ramon: Ja hi som... En aquest relat hi ha marcades unes lletres.

Mª Rosa: aneu dient que les anoto.

Clara va dient

Mª Rosa, anota i al final es llegeix: M'ha posat a cent la teva madrastra, de Marina Martori.

Mª Rosa busca al prestatge, agafa el llibre, revisa les pàgines i hi ha un paper.

El desplega i llegeix: “Llegiu-me”

Llegeixen i quan acaba deixen el relat sobre la taula

La venjança de Venus, d'Eva Moreno

Jo em dedico a la carretera d'ençà que existeixen les corbes, o sigui sempre, perquè la humanitat no avança en línia recta, té tendència a fer meandres, què vol.

M'hi he trobat de tot en aquesta corba, en podria fer un llibre si trobés un editor d'ànimes en pena... sí, en pena, perquè jo no m'hauria d'haver mort així. L'altra dia, sense anar més lluny, hi havia una parella de senglars copulant. Una escena entendridora però temerària si tenim en compte l'efecte tafaner dels conductors, un perill que anava en contra dels meus principis, o finals, com li vulgueu dir.

A escenes així estic avesada, però a la intrusió d'ahir, no.

- **Hola**
- *Aquest lloc és meu, espero un client*
- **Jo he arribat abans**
- *Hi ha moltes carreteres per alternar, aquest no és lloc per tu*
- **Fes-me un favor, pren-te la nit lliure**
- *És que no saps amb qui estàs parlant?*

Ja m'havia quedat clar amb qui parlava, i a això hi anava. Una que sembla sortida del festival de terror de Sitges, amb camisó i fent auto-stop, qui havia de ser? Però em va fer ràbia aquella... supèrbia. Una cosa és que sigui la noia de la corba i l'altra que la corba sigui de la noia.

A veure si ens entenem, jo no busco la perdició dels homes

I què busques, bolets?

La seva salvació

Ha ha ha!

I es va posar a riure, cosa que va ferir la meva vocació altruista, com comprendreu.

I em vaig posar a riure, perquè no et pots posar a salvar vides a tort i a dret sense fer balanç de l'històric moral del conductor en risc.

– Què es el que et fa tanta gràcia?

– I quins homes salves, si es pot saber?

– Els que estan a punt de morir. No faig discriminació

– I les dones que estan a punt de morir?

Jo tinc un sisè sentit... espiritual, si li vols dir, que em diu qui està a punt de matar-se a la corba següent. Llavors paro al conductor fent auto-stop – he de dir que la gent és cortès i m'han parat sempre- abans d'entrar a la corba fatídica els adverteixo del perill i evito la seva mort. Acte seguit desaparec. No és un sistema perfecte, perquè alguns han flipat tant que s'han estampat a la corba següent mentre em buscaven sota els seients. He de perfeccionar això de la desaparició. Ara bé, és cert que mai he hagut de salvar una dona... al menys en aquesta corba.

- Entenc la teva vocació però el client que estàs esperant és per mi

- Ah, sí? I tu quina mena de llegenda urbana ets?

A mi aquella criatura estantissa amb olor de naftalina m'estava traient de polleguera. Si no donem relleu a altres llegendes el repertori se'ns quedarà aviat desfasat.

- El client que esperes és el meu marit

- Està a punt de matar-se

- Doncs d'això es tracta

- *Tu ets una assassina*
- ***Sóc una dona assassinada, que és diferent***

Llavors es va llevar la brusa i em va mostrar set punyalades al ventre.

- ***Després d'apunyalarme em va llençar al riu i va fugir***
- *I per això no vols que el salvi*
- ***Tu què creus?***

No me les vull donar de grandesa però sóc de les llegendes urbanes més populars. Després està la nena del cementiri, el cotxe negre... o d'altres més mundanes i terrenals com que Walt Disney està congelat. I ara em trobava amb un fantasma justicier.

- ***Només serà un dia***
- *Ho sento. No puc faltar als meus principis*

Vam començar una negociació que va derivar en una dissertació moral.

I va acabar en discussió.

Quan el cotxe del meu marit va passar estàvem tan absortos en la discussió que ens va passar de llarg

Aniria despistat

Anava begut

Fins que vam sentir una frenada i un gran terrabastall

Ens vam arribar a la corba i vam trobar dos senglars copulant en mig de la calçada

Eren els mateixos de l'altra dia

I el cotxe estrellat al costat de la cuneta

Els senglars estan bé

Han tingut bessonada

Ara treballem en cooperació

L'una amb l'altra, no amb els senglars

I fem acció preventiva

**Abans que un desgraciat cometi un crim de gènere ens ocupem de
què prengui la corba de manera...definitiva**

Ha nascut una llegenda

La venjança de Venus

Agraïrem us en feu ressò

Gràcies

Joan: Una versió ben diferent de la noia de la corba!

Jaume: Deu ni do. Com les gasten aquest parell...

Montse: Per on seguim. Hem de trobar la següent pista.

*Mª Rosa: En el text hi ha una nota: "Així com la llum il·lumina la foscor,
l'invisible es fa visible".*

Clara: I això què vol dir?

Repeteixen: així com la llum il·lumina la foscor, l'invisible es fa visible..."

Joan: L'única llum que hi ha és la llum de taula.

Li donen a l'interruptor, però no funciona.

Mònica: Espera! Abans m'ha semblat veure una espècie de llanterna....

Busquen en el pot de bolis. Troben una llanterna de llum ultraviolada.

Joan: A veure?

Acosta el full

Joan: Sí! Pecats de xocolata, de Clara Barranco

Joan busca al prestatge, agafa el llibre, revisa les pàgines i hi ha un paper. El desplega i llegeix: “Llegeix-me”

Llegeix i quan acaba deixa el relat sobre la taula

Vull creure, de Sergi Ausiró

El psiquiatre, amb to tranquil, va començar a llegir en veu alta:

—*“L’Home no ha arribat mai a la Lluna”, “Walt Disney es troba congelat”, “Només fem servir un 10% del nostre cervell”, “Els xinesos no moren als hospitals”, etc.*—va tancar la llibreta i mirant el Jonk va preguntar—. M'estàs dient que ja no hi creus en res de tot això?

El Jonk, que estava estirat en un antic divan de pell negra, va contestar:

—En aquestes llegendes concretament, no.

—En quines doncs?

—Miri doctor Van Kuirp, no he vingut per més medicació; de fet, he vingut a finalitzar la teràpia. Finalment he comprès el joc.

El metge va arrufar el nas i va negar amb el cap.

—Això no és possible—va respondre.

El Jonk, en un gest ràpid, va abandonar la seva posició estirada i incorporant-se, es va quedar assegut sobre la vorera del catre.

—I tant que és possible doctor Van Kuirp—va dir desafiant-lo amb la mirada.

El doctor va recular una mica dins el seu sofà, intentant no perdre el control, i va dir:

—No ho és, pel senzill motiu de que no distingeixes la ficció de la realitat.

El Jonk va somriure, com si ja esperés aquella resposta.

—I vostè sí?

La pregunta el va sorprendre.

—Miri doctor—va començar a dir mentre el mirava fixament als ulls—. He llegit molt últimament, i tal com jo ho veig, vostè també viu immers en una il·lusió; il·lusió equiparable a les meves creences en les llegendes urbanes. L'única diferència entre nosaltres, és que a la seva il·lusió l'anomenen realitat i a la meua, ficció.

—On vols arribar Jonk?—va dir enfonsant-se una mica més en el sofà.

—Li posaré un exemple molt senzill. Se'n recorda de la seva exdona?—el metge va assentir entre temorós i encuriós—. Veritat que va haver-hi un temps en què l'estimava apassionadament? No em contesti, per la cara que fa segur que sí. En aquells temps vostè tenia tota aquella idea romàntica de l'amor, de la lleialtat, ficada dins el cap. Però què va passar quan la seva dona el va enganyar. Què va passar quan la va enxampar al llit cardant amb aquell mediocre venedor de cotxes usats? Jo li diré: aquella realitat d'amor idealitzat i ordenat que existia només en la seva ment, de sobte va desaparèixer.

La cara del doctor Van Kuirp es va blanquejar de cop.

—Desaparèixer no—va autocorregir-se el Jonk—. Millor dit, es va transformar en una altra realitat. L'amor es va transformar en odi, l'odi en rancor i el rancor finalment en resignació.

El metge encara perplex, era incapaç articular paraula.

—De fet, si jo li demanés ara, que em demostrés quant de fort era aquell amor abans de la traïció, vostè seria materialment incapaç de fer-ho. Per què, i aquí és on volia arribar doctor Van Kuirp, hom no pot demostrar una cosa que ha sentit en el passat. Doncs el mateix em passa a mi. No puc demostrar que el que crec, és real.

El metge, que restava abatut dins del sofà, va aixecar lleugerament la mirada.

—Jo em tornaré a prendre la medicació si vostè em dóna només una prova, només una, que en aquelles llegendes en les quals crec, no són reals.

—D'acord—va dir el metge.

—Demostrí'm doncs, que l'onze de setembre, quan van caure les Torres Bessones, no va ser un atac de falsa bandera per justificar les posteriors invasions en l'Orient Mitjà per part dels Estats Units. Demostrí'm que no ens fumiguen com a insectes des dels avions comercials, per tal d'exterminar-nos amb tota mena de malalties silencioses com el càncer. Demostrí'm que *Facebook* no ens espia i que són tan bones persones, que no utilitzen la més gran xarxa comercial de dades personals de la història de la humanitat per controlar-nos. Demostrí'm que tot el sistema capitalista no manipula la realitat, que no la moldeja de tal manera que serveixi als seus objectius de creixement salvatge. Cregui'm doctor, estem surfejant tan dins de l'onada, que no veurem la seva immensitat fins que no morim arrossegats contra la sorra. Ara, digui'm només un motiu per el qual no creure en tot això.

Derrotat, el doctor Van Kuirp va baixar completament la mirada i va dir:

—No Jonk. No puc demostrar que el que dius no és veritat, com tampoc puc demostrar tot el que vaig arribar a estimar a la meva dona.

En Jonk, que ja enfilava la porta de sortida, li va dirigir una última frase:

—Benvingut a l'era de la postveritat doctor Van Kuirp.

I va tancar la porta.

Veü en off. Game Master: Atenció jugadors i jugadores, us queden 5 minuts

Jaume: Vaja!

Joan: Si només queden 5 minuts, és que hi som ben a prop. Crec que tenim el que necessitem per desxifrar el codi

Montse: Doncs, alguna cosa hem passat per alt.

Ramon: No hi ha res marcat en el relat? Alguna imatge? Alguna frase?

Joan: Res

Busquen i toquen elements de la sala sense cap ordre ni concert.

Mª Rosa: Ens hem perdut en algun moment.

Clara: recapitulem.

Joan: Quants relats tenim?

Jaume: 6

Montse: Doncs ja ho tenim! El text a introduir és de 6 lletres. La resposta ha d'estar en els relats.

Mònica: Posem-los per ordre de lectura.

Ramon: I ara, diguem cadascú el número que ha memoritzat

Clara: D'acord. I anotem la lletra

Mª Rosa: 3

Jaume: 7

Montse: 9

Mònica: 6

Ramon: 4

Joan: 8

Clara: el codi és LEGEND

Introdueix el codi, la porta s'obre i van sortint. La Clara ha d'anar l'última i no s'ha de veure que surti. Fer fosc mentre surten.

FOSC

Veuen en off.

Game Master: Enhorabona jugadors i jugadores. Heu superat totes les proves i tots 6 heu pogut sortir.

Mª Rosa: 6? Però si som 7!

Game Master: No és possible. Sou 6. ... A no ser que...

Ramon: A no ser que què?

Game Master: Diuen que en un scape room d'una casa encantada van entrar 7 persones i en van sortir 6. Van trobar el cos sense vida de la setena persona que pel que sembla va morir d'un atac de cor. No saben si per un ensurt o si va ser casualitat. El fet és que a partir de llavors, generalment el nombre màxim de persones que s'accepten en un escape room són 6. Hi ha com una superstició. I hi ha qui diu, que la setena persona s'apareix en diferents escapes rooms, no sent conscient que va morir i que espera així poder acabar la seva partida.

S'ENCENEN LLUMS. ES VEU LA CLARA SOLA A L'ESCENARI.

S'APAGUEN ELS LLUMS.

Pl. 1 d'octubre de 2017, 1
08459 Sant Antoni de Vilamajor
Barcelona
www.indomit-teatre.cat
www.facebook.com/indomit.teatre
teatre@indomit-teatre.cat